

Zgłoszenie do IV edycji konkursu Teaching Slam 2025

Autor: dr hab. Martyna Krzykawska-Serda

Temat: „Czatboty w natarciu – czy prace pisemne mają jeszcze sens?”

Jednostka: Wydział Biochemii, Biofizyki i Biotechnologii UJ

Prace pisemne – rozprawy, artykuły, sprawozdania – były dotąd filarem kształcenia: sprawdzały język, ale przede wszystkim uczyły myślenia, porządkowania danych, stawiania i podważania hipotez. Pojawienie się chatbotów zachwiało tym porządkiem. Skoro algorytm potrafi w minutę wygenerować „ładny” tekst, co tak naprawdę oceniamy: biegłość studenta czy sprawność narzędzia? I jak weryfikować rzetelność pracy, gdy autor może nieświadomie oddać część procesu w ręce modelu?

Włączmy chatboty do dydaktyki jako przedmiot i narzędzie. W mojej praktyce nie zakazuję chatbotów – oswajam je. Zachęcam studentów do testowania granic: tropienia halucynacji, sprawdzania źródeł, porównywania wersji. Traktujemy SI jak instrument badawczy, a nie „autora”. Wymagam dziennika współpracy: załączonych promptów, iteracji, wskazania zweryfikowanych publikacji i krótkiego komentarza, co zostało przyjęte, co odrzucone i dlaczego. Ocenie podlega architektura rozumowania – spójność tezy, adekwatność dowodów, jawność założeń, sposób pracy z niepewnością i pokusą automatyzacji. Możemy też zastosować zadania etapowe, pisanie fragmentów na zajęciach oraz krótkie obrony ustne; część zadań opierać na własnych danych studenta i dokumentacji laboratoryjnej, co utrudnia proste „oddanie pióra” modelowi. Oceniamy nie elegancję powierzchni, lecz „architekturę rozumowania”: spójność tez, adekwatność dowodów, rzetelność odniesień.

W erze chatbotów prace pisemne nie tracą sensu – zyskują go na nowo. Stają się mapą dochodzenia do wniosków, rejestrem dialogu człowieka z narzędziem, świadectwem

odpowiedzialności za wybór argumentów. Jeśli utrzymamy etykę i transparentność, pisanie pozostanie ćwiczeniem wolności intelektualnej: pomaga zobaczyć, gdzie naprawdę myślimy, a gdzie tylko powtarzamy. I właśnie dlatego warto je pielęgnować. Pisanie nie znika — staje się metodą badawczą, która uczy myślenia z SI i przeciw SI.